

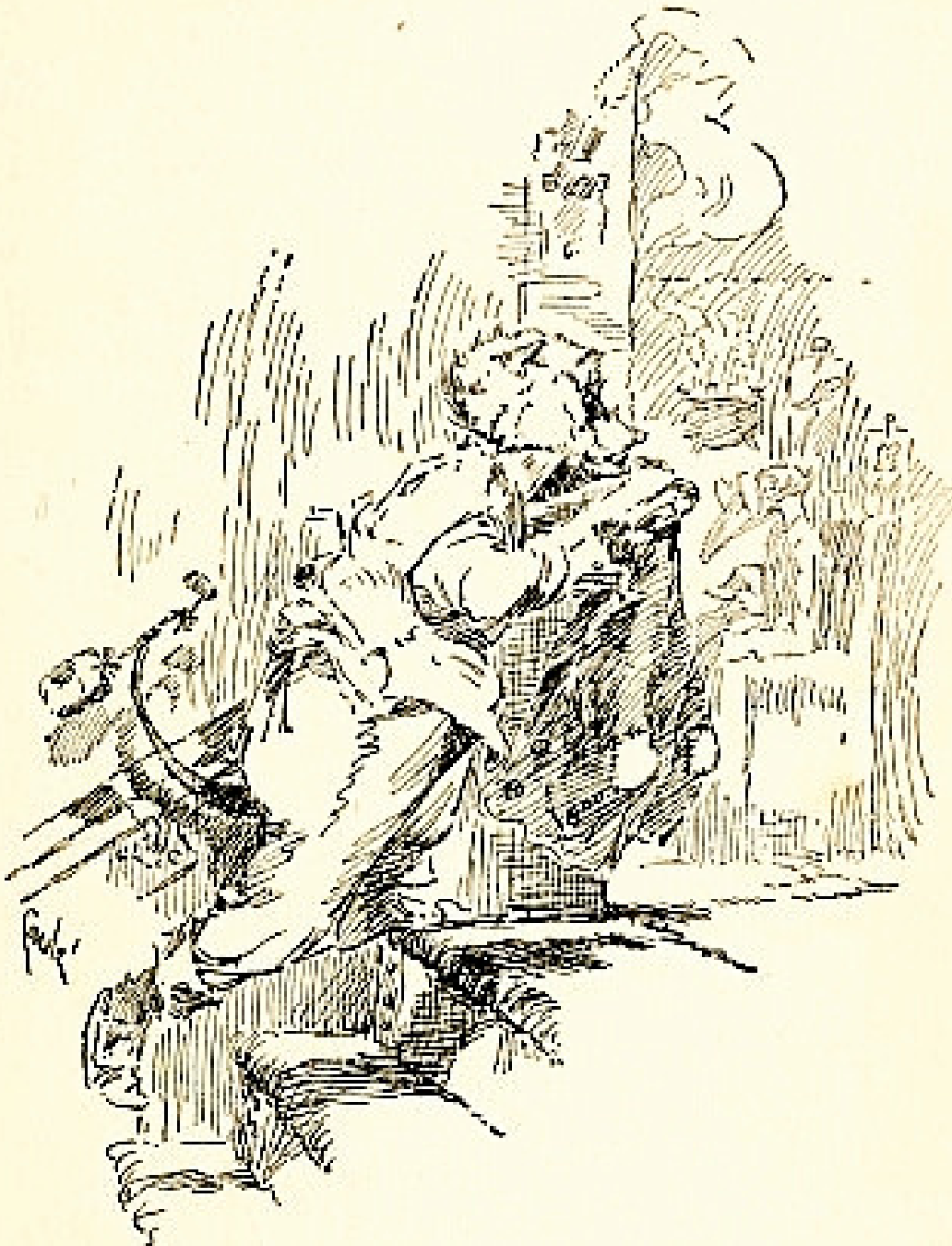
האורח הלא-רצוי

מתוך "סיפורי העץ החלול" מאת א.ב.פיין
ציורים ג.מ.קונדה

היה פעם זמן שחורף קשה עבר על תושבי העץ החלול, האביב התאחר ומזון היה בצמצום רב. ערב אחד מר אופוסום בהתרגשות רבה, סגר את הדלת ונעל אותה ותמך אותה בחפץ כבד, ואז קרא למר דביבון ולמר עורב, להבטיח שהם בבית. מר דביבון ענה לו ואמר "צדתי עד שהתעייפתי מאוד ולא מצאתי דבר שכדאי להביא הביתה, מלבד אולי כמה סלקים מגינתו של מר אדם. מה בעצם הבעיה?"

"אני כאן" קרא מר עורב "מצאתי חתיכת בשר שמר אדם הניח על חלונו כדי להקפיא אותו, ואבשל זאת יחד עם הסלקים. האם קרה משהו?"

מר אופוסום עלה נושף ומתנשם לקומה העליונה, התיישב לפני האש, חלץ את נעליו והתחמם מעט, הדליק את מקטרתו ואז אמר "רצוי לשמור

לכן הם כולם ירדו למטה והניחו תמיכה נוספת מול הדלת, ועוד הוסיפו כמה רהיטים אחריה, כדי שהיה בטוח יותר.

אז הם עלו שוב ומר עורב הכין את הבשר והוסיף גם כמה סלקים, ומר אופוסום אמר שאילו לא חשב על אספטוק הוא היה יכול לאכול כפליים ואולי היה משמין קצת חזרה. מר דביבון ומר עורב אמרו לו אז שעדיף שיחשוב עוד על אספטוק, כי אחרת לא יישאר אוכל עבורם.

אחר כך הם עוד ישבו ליד האש ועישנו, ונעשו מנומנמים, ומר דביבון ומר אופוסום הלכו לחדריהם לישון, אבל מר עורב אמר שהוא ינום בכיסא שלו, כך שאם מר דוב פרא יבוא בבוקר, הוא יוכל לקבל אותו.

"אמור לו כי אני חולה מאוד וחלש מדי כדי שאוכל לקום ולקביל את פניו" אמר מר דביבון.
"ספר לו שאני מת" אמר מר אופוסום "אמור שמתתי לפני שבוע ואתם רק מחכים שהאדמה תפשיר כדי לקבור אותי. ספר לא שגוועתי מרעב."
מר עורב אמר שהוא יספר למר דוב הכל שרק יוכל

שהחפצים שתמכתי בהם את הדלת יישארו שם.
פגשתי את מר בולבול והוא סיפר לי כי מר דוב חדש הגיע לקצה של היער שלנו, והתיישב במערה הריקה ששם. שמו פרא, אספטוק פרא, אחד מה פראיים של אזור האגמים, והוא רעב ולוחמני מאוד. היה להם חורף קשה באזור האגמים, קשה יותר מאשר לנו כאן, וכשמר דוב קם משנת החורף שלו ולא מצא שום מזון, החליט לבוא הנה. מר אדם סגר היטב את דיר החזירים שלו ומר בולבול חושב שאספטוק הולך עכשיו לכוון שלנו. מישהו סיפר לו שאנו מסתדרים היטב ועברנו את החורף בשלום, למרות שלפי מצב הבגדים התלויים עלי הפסדתי בוודאי כמה קילוגרם, מאז שמר אדם גידר את הלול שלו בגדר החדשה."

מר דביבון אמר שאלה באמת חדשות רעות ולמרות שמצבו הוא לא רע, למרות החורף הקשה, לא היה רוצה שמר דוב אספטוק יטרוף אותו במקום החזיר. מר עורב אמר שהוא לא חושש לעצמו, כי אספטוק לא נוהג לטרוף ציפורים, אלא אם התאבון שלו ממש עז, אך על כל פנים לא כדאי להסתכן.

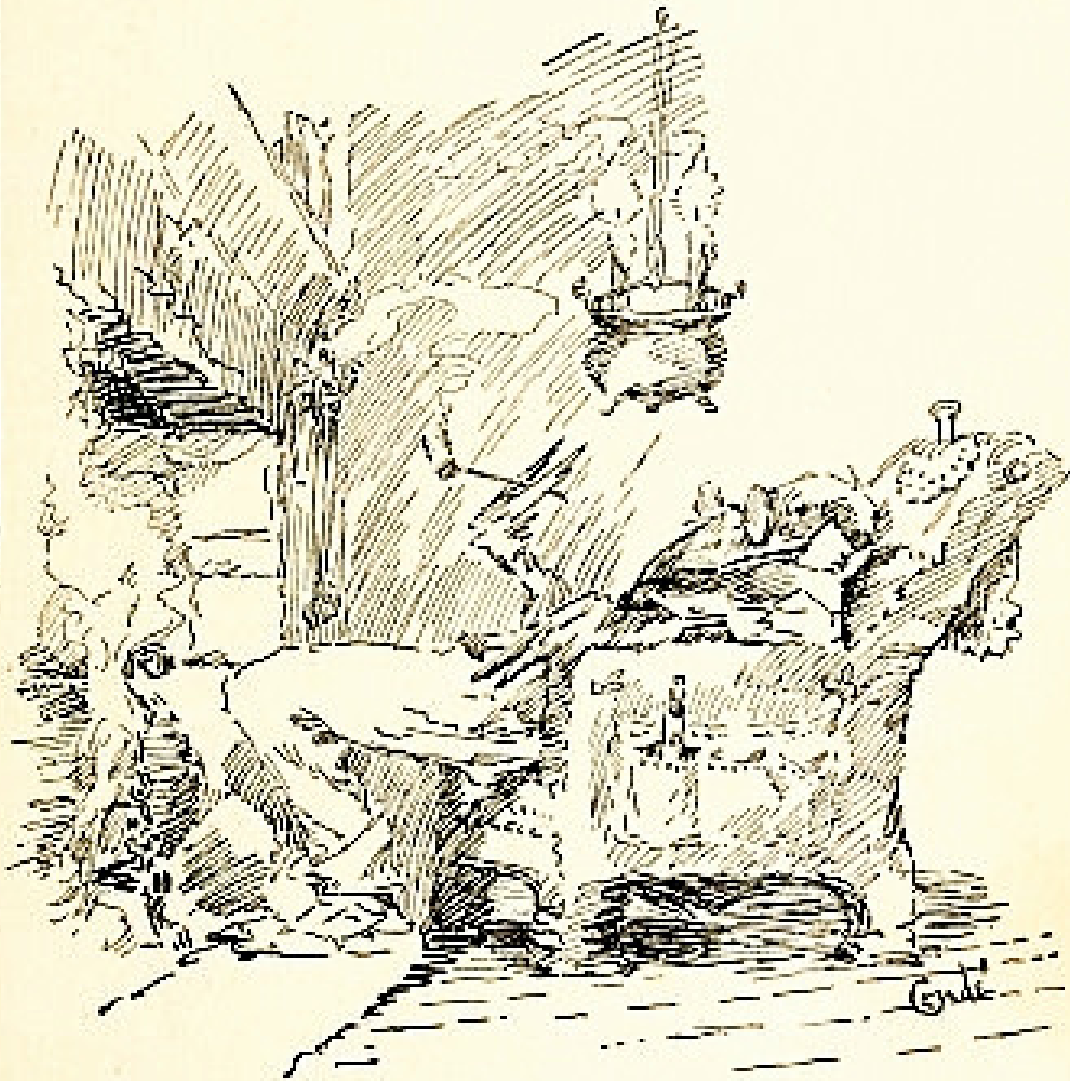
לחשוב על כך, ואחר כך התיישב מול האש
ולמעשה לא התכוון להירדם, אבל נרדם בכל זאת.
האש כבתה ולמר עורב נעשה כבר קר אך הוא לא
הרגיש בכך, עד שפתאום נשמעה דפיקה חזקה
בדלת וקול חזק ועבה קרא "הלו! הלו! התעוררו!
בא אורח לעץ החלול!"

מר עורב קפץ בפתאומיות למרות שפרקיו היו
קשים וחורקים, ומר דביבון שמע זאת גם הוא וקפץ
במיטה שלו, וגם מר אופוסום שמע וגם הוא
התעורר. מר דביבון אמר "ששש" ומר אופוסום
אמר "ששש" ומר עורב דלג לחלון, פתח אותו ושאל
"מי שם?"

למעשה לא היה צריך לשאול בכלל כי ידע מי זה,
וחוץ מזה הוא ראה את מר דוב הגדול ביותר
שראה אי-פעם, כי מר אספטוק פרא היה גבוה שני
מטר ובעל גוף כבד.

"זה אני" אמר מר דוב "אני מר פ. אספטוק. באתי
לביקור בוקר אביבי."

הוא לא ביטא את שם משפחתו המלא כי ידע
שהשם הזה לא אהוב במיוחד על תושבי העץ

החלול.

"שלום מר דוב, בוקר טוב" אמר מר עורב "כמה מוקדם באת! לא ידעתי שזה כבר אביב. אני מצטער שלא אוכל להזמין אותך, אך לאחרונה היה לנו זמן קשה ועדיין לא ניקינו את הבית, ואני אתבייש אם תראה כמה אנו לא מסודרים."
"אל תדאג" אמר מר אספטוק הדוב "לא איכפת לי איך נראים הדברים. באביב אני שוכח את הכל. רק רציתי לבלות בחברתכם, ובמיוחד לראות את מר דביבון. שמעתי שהוא נראה טוב ושמן ובעל מזג טוב."

כשמר דביבון שמע זאת, נשכב מהר במיטה וכיסה את ראשו וגנח, אך לא די חזק כדי שאספטוק ישמע אותו. ומר עורב אמר "אא, מר דביבון המסכן. עוד לא שמעת את החדשות. הוא סבל מאוד בחורף. הוא חלש מאוד ושברירי ומבקש את סליחתך שלא יוכל לראותך."

"האם כך זה?" אמר מר דוב "דווקא שמעתי שהוא יצא אתמול ליער והיה בריא לגמרי."
"טעות, טעות, מר דוב. אולי זה היה בן-דוד שלו

מהסלעים החלולים. הם כל כך דומים. ואני ממש דואג למצבו של מר דביבון."

"טוב, מילא" אמר מר דוב פרא "לא חשוב. מר אופוסום יתאים לי גם הוא. כזה יפה ושמן, אמרו לי, ממש מזכיר את אחד החזירים של מר אדם, שפעם נהניתי ממנו."

כשמר אופוסום שמע זאת, כמעט והתעלף, אך אז שמע מה אמר מר עורב.

מר עורב ניגב את עיניו בממחטה חדשה לפני שאמר משהו ואז קרא "הו, מר דוב, זה כל כך עצוב בעניין מר אופוסום. לא נראה אותו יותר. הייתה לו גזרה כל כך טובה ותאבון כזה, וזה היה כנראה האויב הגדול שלו."

"מה? מה קרה? אינך אומר.."

"כן, זהו זה. התאבון שלו היה חזק מדי בשבילו."

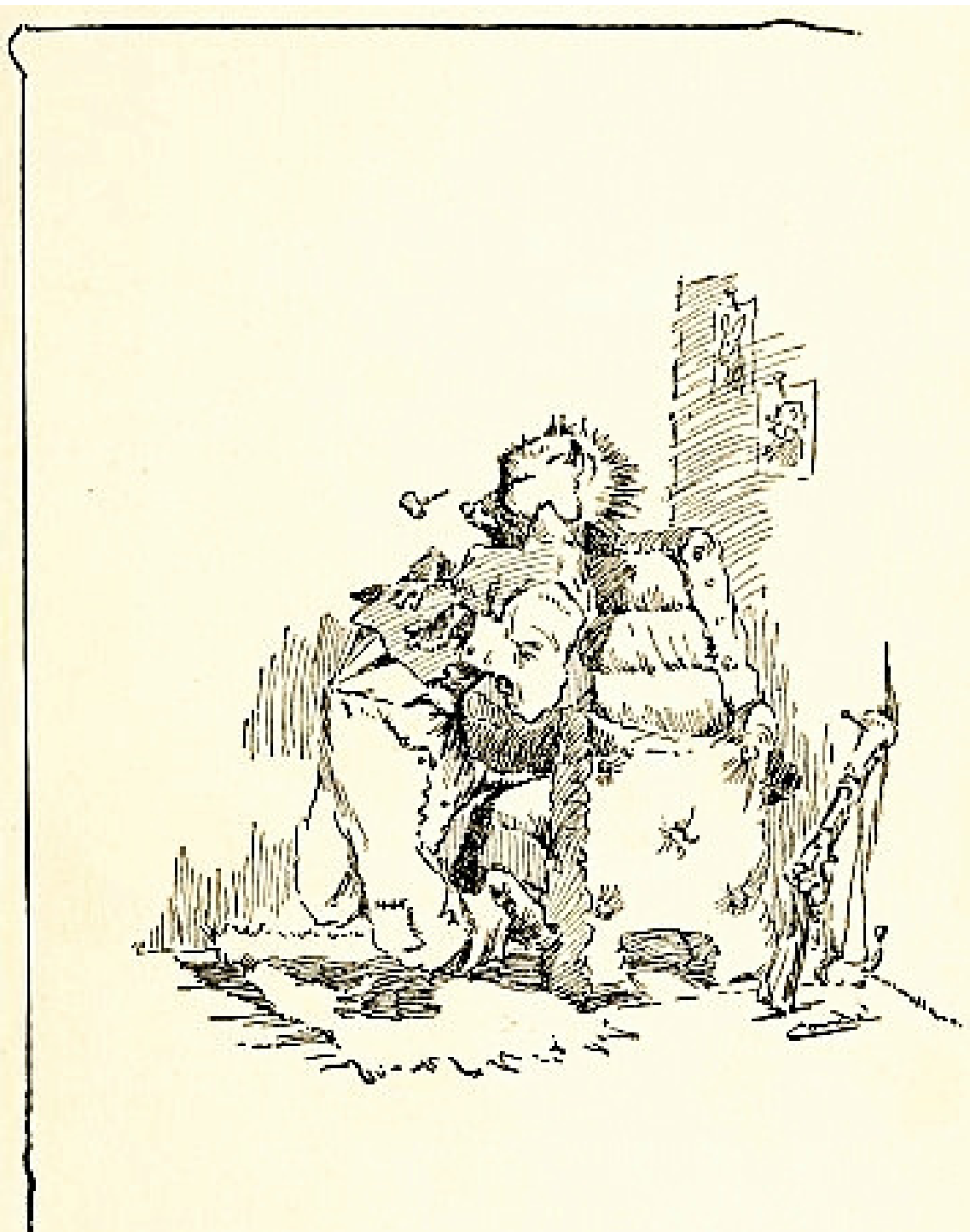
אני ומר דביבון השתדלנו לדאוג לו. זה מה

שהשכיב את מר דביבון במיטה ואני רק צל של

עצמי. עבדנו קשה כדי להציל את מר אופוסום. צדנו

בלילות, צדנו בימים כדי לספק לו תבשיל עוף עם

כופתאות ורוטב, אך התאבון שלו גדל וגדל ואנו לא

יכולנו להספיק בשנה הקשה הזו, ויום אחד החבר
האציל שלנו אמר 'אל תנסו יותר, ככל שאני אוכל
יותר כך גדל התאבון שלי. שלום לכם' ונפח את
נפשו.

ומר עורב ניגב שוב את עיניו, בזמן שמר דוב מלמל
משהו לעצמו על המצב הקשה. אך מיד התחיל
להקשיב. כי מר אופוסום התחיל למצמץ בשפתיו
כששמע על העופות וכופתאות, עליהן דיבר מר
עורב, ולמר דוב אוזניים טובות.
"מר עורב" אמר אספטוק "האם מר אופוסום הוא
באמת מת?"

"הו, כן, מר דוב, לפחות כפליים מת, כפי שזה
נראה. אנו רק מחכים שהאדמה תפשיר כדי לקבור
אותו."

"אז, מר עורב, אולי אכנס ואביט על השרידים, וגם
אחליף בהזדמנות כמה מילים עם מר דביבון."

כשמר דביבון ומר אופוסום שמעו זאת, יצאו
מהמיטות וזחלו תחתן, כי לא ידעו מה ייקרה
עכשיו. ואז שמעו את מר עורב אומר "אני מצטער
מאוד, מר דוב, אבל דלת הכניסה הראשית סגורה

ונעולה ונתמכת וכל החפצים שלנו נערמים שם, ולא אוכל לפתוח אותה לבדי, עד שמר דביבון לא יבריא ויעזור לי."

"הו, אין דבר" אמר מר פרא הדוב "אני ארוץ ואדחוף אותה פעם או פעמיים, והיא תפתח לבטח. אני שוקל ארבע מאות קילו."

מר דביבון ומר אופוסום יצאו קודם מתחת המיטות, כדי להקשיב טוב יותר, אך עכשיו זחלו לשם חזרה, נדחפו לפינה הרחוקה ביותר והתחילו לגנוח, ודווקא אז מר דוב לקח תנופה ורץ אל הדלת ב"זבנג" גדול, והם שניהם יללו כי לא יכלו להתאפק מרוב פחד. ומר עורב התחיל לדאוג, כי ידע שבמכה שניה או לכל היותר שלישית הדלת תקרוס ואז כולם יעמדו בסכנה גדולה, והוא לא ידע מה אפשר לעשות.

הוא ראה את מר דוב הולך הפעם רחוק יותר מקודם ורץ אל הדלת, וכשהוא דפק בה בכל גופו כל העץ החלול רעד ומר דביבון ומר אופוסום יללו כל כך חזק שמר עורב היה בטוח כי מר דוב שומע אותם.

הם באמת היו בצרה גדולה, חשב מר עורב, והוא התכוון למצוא גם מכסה לעצמו, כשפתאום ראה את מר בולבול מקפץ בין הענפים.

מר בולבול, למרות שהוא קטן, לא מפחד משום מר דוב, כי הוא חבר טוב של כולם. הוא מיד ראה מה המצב בעץ החלול, ולמעשה הוא הגיע לכאן כי חשד שעלולות להיות בעיות.

"הו טוקי" הוא קרא (טוקי היה שם החיבה של אספטוק) "יש לי חדשות טובות, חדשות ממש טובות."

מר דוב התכוון כבר לריצה שלישית. "מה זה?" הוא שאל כשהוא עוצר לרגע.

"מצאתי עץ דבש, אתמול בערב" אמר מר בולבול "עץ דבש הגדול ביותר שראיתי אי-פעם. אם תרצה קצת דבש, אראה לך איפה זה."

הרי ידוע שמר דוב אוהב דבש מעל הכל, וכששמע על העץ הגדול שמצא מר בולבול, הוא ליקק את שפתיו ומצמץ בלשונו.

"בוודאי שאני אוהב דבש" אמר "במיוחד לקינוח. אהיה מוכן לכך בעוד דקות ספורות".

מר דביבון ומר אופוסום ששוב יצאו כדי להקשיב, זחלו חזרה תחת המיטות כששמעו זאת.

"אבל אל תשתהה, טוקי, יקירי" אמר מר בולבול "כשהשמש תזרח יתחיל להתחמם, והדבורים תיהינה תוקפניות ועוקצניות מאוד."

מר דוב פרא גירד את ראשו כשחשב על הדבש שהוא עלול לאבד.

"זה דבש מאוד יפה, טוקי, דבש תלתן, בהיר וטרי." לשונו של מר דוב פרא התחילה לטפטף רוק.

"איפה העץ הזה?" שאל.

"לא רחוק מהאגם הגדול" אמר מר בולבול "קרוב מאוד לביתך. תוכל לאכול כמה שתרצה ואפילו להביא לשכנים. אבל כדאי שתצא לשם, כפי שאמרת, לפני שיתחיל להתחמם. וחוץ מזה ראיתי עוד אחדים שמחפשים עצי דבש עכשיו."

מר אספטוק דוב פרא הסתובב מיד והתחיל ללכת דרומה, לכיוון האגם.

"תראה לי את הדרך" הוא קרא למר בולבול "ואגיע לשם לארוחת בוקר. יפה שהזדמנת לכאן, כי אין כאן הרבה מה לאכול. שמעתי על היער הזה

הרבה, אבל אזור האגמים תמיד היה עדיף
בשבילי."

אבל עוד הסתובב וקרא "שלום מר עורב. מסור
דרישת שלום למר דביבון ואני מקווה שתעשו למר
אופוסום הלוויה יפה."

מר עורב בירך אותו לשלום ואמר למר דביבון ומר
אופוסום להציץ מהחלון. הם ראו את אספטוק הדוב
פרא הולך אחרי מר בולבול לאזור האגמים, לעץ
הדבש, שמר בולבול באמת מצא שם.

כי מר בולבול הוא ציפור הגונה ולא מרמה אף
פעם.

